

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X KADENCJA**

Warszawa, dnia 22 czerwca 2023 r.

Druk nr 1024

**Pan
Tomasz GRODZKI
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 76 ust. 1 Regulaminu Senatu, my niżej podpisani senatorowie wnosimy o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Do reprezentowania nas w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniamy panią senator Magdalenę Kochan.

W załączeniu przekazujemy projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

(-) Marcin Bosacki	(-) Wojciech Konieczny
(-) Stanisław Gawłowski	(-) Jan Filip Libicki
(-) Janusz Gromek	(-) Gabriela Morawska-Stanecka
(-) Jolanta Hibner	(-) Janusz Pęcherz
(-) Danuta Jazłowiecka	(-) Joanna Sekuła
(-) Magdalena Kochan	(-) Ryszard Świlski
(-) Agnieszka Kołacz-Leszczyńska	(-) Barbara Zdrojewska

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury

Art. 1. W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1359) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 109 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli dobro dziecka jest zagrożone, w tym wskutek niewykonania orzeczenia sądu albo ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem, w szczególności w przedmiocie kontaktów z dzieckiem lub postanowienia o przymusowym odebraniu dziecka, sąd opiekuńczy wyda odpowiednie zarządzenia.”;

2) w art. 113² § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli wymaga tego dobro dziecka, sąd opiekuńczy ograniczy utrzymywanie kontaktów rodziców z dzieckiem, w tym w przypadku stosowania przemocy, o której mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2021 r. poz. 1249).”;

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 216¹:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd w sprawach dotyczących osoby małoletniego dziecka jest obowiązany je wysłuchać, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala.”,

b) po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Wysłuchanie, o którym mowa w § 1, odbywa się na terenie sądu lub poza jego siedzibą w odpowiednio przystosowanym pomieszczeniu, zapewniającym dziecku swobodę wypowiedzi i poczucie bezpieczeństwa.”;

2) w art. 327¹ w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

---

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1981, 2052, 2262, 2270, 2289, 2328 i 2459, z 2022 r. poz. 1, 366, 480, 807, 830, 974, 1098, 1301, 1371, 1692, 1855, 1967, 2127, 2140, 2180, 2339, 2436, 2600 i 2687 oraz z 2023 r. poz. 289, 326, 403, 535, 556, 614, 739, 803 i 852.

- „1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także przyczyn, dla których nie uwzględnił zdania dziecka i jego rozsądnych życzeń;”;
- 3) w art. 445¹ § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Jeżeli postępowanie w sprawie dotyczącej władzy rodzicielskiej lub kontaktów zostało wszczęte przed wytoczeniem powództwa o rozwód lub o separację, sąd przekaze sprawę sądowi, w którym toczy się sprawa o rozwód lub o separację. W tym przypadku przepisu art. 579 § 2 nie stosuje się.”;
- 4) w art. 445³ skreśla się wyrazy „lub 3”;
- 5) w art. 576:
a) § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Sąd w sprawach dotyczących osoby lub majątku dziecka jest obowiązany je wysłuchać, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala, uwzględniając w miarę możliwości jego rozsądne życzenia.”;
- b) po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:
„§ 3. Do wysłuchania, o którym mowa w § 2, stosuje się przepis art. 216¹ § 3.”;
- 6) w art. 579 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:
„§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1, sąd opiekuńczy orzeka w terminie trzech miesięcy od dnia wniesienia wniosku.”;
- 7) w art. 582¹ uchyla się § 3 i 4;
- 8) uchyla się art. 598¹⁵ i art. 598¹⁶;
- 9) w art. 665⁵ § 2 wyrazy „art. 579” zastępuje się wyrazami „art. 579 § 1”;
- 10) uchyla się art. 756².

Art. 3. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2022 r. poz. 217) w art. 2 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

- „2) szkolenie i doskonalenie zawodowe sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury w celu uzupełnienia ich specjalistycznej wiedzy, w tym w zakresie zachowań polegających na stosowaniu przemocy w rodzinie, a także umiejętności zawodowych;”.

Art. 4. Do postępowań w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej lub kontaktów, o których mowa w art. 445¹ § 2, ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 579, ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Do postępowań w sprawach dotyczących wykonywania kontaktów z dzieckiem, o których mowa w art. 598¹⁵ i art. 598¹⁶, ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem projektu ustawy jest wzmocnienie ochrony praw i dobra dziecka w sytuacji rozpadu rodziny, a zwłaszcza w przypadku gdy kwestia opieki nad dzieckiem pozostaje sporną pomiędzy rodzicami.

W celu osiągnięcia powyższego projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie:

- 1) z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (dalej „k.r.o.”);
- 2) z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (dalej „k.p.c.”);
- 3) z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

Zgodnie z art. 109 § 1 k.r.o. sąd opiekuńczy wyda odpowiednie zarządzenia, jeżeli dobro dziecka jest zagrożone. Sąd opiekuńczy władny jest, na podstawie przywołanego przepisu, wydać każde zarządzenie, jakiego w danych okolicznościach wymaga dobro dziecka. Niemniej jednak wydaje się zasadnym bezpośrednio wskazać w ustawie, że sąd wyda odpowiednie zarządzenie także wtedy, gdy dobro dziecka jest zagrożone na skutek niewykonania orzeczenia sądu albo ugody zawartej przed sądem lub mediatorem.

Wyraźne określenie w treści przepisu, że tego rodzaju reakcja sądu będzie możliwa również w przypadku niewykonania orzeczenia opiekuńczego, będzie dla rodziców jasnym komunikatem wskazującym na skutki braku realizacji orzeczenia sądu czy też wspomnianej ugody. Rozwiązanie to powinno w znacznie większym – niż obecnie – zakresie wymuszać na stronie zobowiązanej wykonywanie orzeczeń, poszukiwanie porozumienia ze stroną uprawnioną oraz współpracę stron w zakresie wykonywania kontaktów z dzieckiem.

Ponadto projekt ustawy ma na celu uwzględnienie art. 31 Konwencji Stambulskiej, w myśl którego Strony przyjmują konieczne środki ustawodawcze lub inne środki w celu zapewnienia, by przy ustalaniu prawa do opieki i do widzenia z dzieckiem były brane pod uwagę przypadki przemocy objęte zakresem niniejszej konwencji. Strony przyjmują konieczne środki ustawodawcze lub inne środki w celu zapewnienia, by wykonywanie prawa do opieki i do widzenia z dzieckiem nie stanowiło zagrożenia dla praw i bezpieczeństwa ofiary lub dzieci.

Zmierza także do uwzględnienia uwagi 10 Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2021 r. w sprawie wpływu, jaki na kobiety i dzieci wywierają przemoc

ze strony partnera oraz prawo pieczy nad dzieckiem (2019/2166(INI)), która podkreśla, że „niewzględnienie przemocy ze strony partnera w decyzjach dotyczących prawa do pieczy i odwiedzin stanowi naruszenie przez zaniedbanie prawa człowieka do życia, do życia bez przemocy oraz do zdrowego rozwoju kobiet i dzieci; wyraźnie zaznacza, że każdą formę przemocy, w tym bycie świadkiem przemocy wobec rodzica lub bliskiej osoby, należy uznać w świetle prawa i w praktyce za naruszenie praw człowieka oraz czyn wymierzony w dobro dziecka ...”.

W celu osiągnięcia powyższego projekt wprowadza zmianę w art. 113² § 1, która zmierza do jednoznacznego wskazania, że sąd opiekuńczy ograniczy utrzymywanie kontaktów rodziców z dzieckiem w przypadku stosowania przemocy, o której mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2021 r. poz. 1249).

W świetle obowiązującego art. 216¹ § 1 k.p.c. sąd w sprawach dotyczących osoby małoletniego dziecka wysłucha je, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala.

Należy przypomnieć, że wprowadzenie tego przepisu do k.p.c. było podyktowane koniecznością uwzględnienia treści:

- 1) art. 72 ust. 3 Konstytucji, nakazującego wysłuchanie i w miarę możliwości uwzględnienie zdania dziecka przez organy władzy publicznej oraz osoby odpowiedzialne za dziecko;
- 2) art. 12 Konwencji o prawach dziecka przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 20 listopada 1989 r. (Dz. U. z 1991 r. poz. 526, z późn. zm.);
- 3) trzeciej zasady rekomendacji nr R/84/4 Komitetu Rady Ministrów Rady Europy z 28 lutego 1984 r. w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej.

Praktyka pokazuje jednak, że nie wszystkie sądy stosują ten przepis w jednakowy sposób tzn. realizują wynikający z tego przepisu obowiązek wysłuchania dziecka. „Zarówno badania aktowe, jak również ankiety wypełnione przez sędziów, dowodzą, że rozumienie wysłuchania dziecka jest różne i ma to zasadniczy wpływ na stosowanie omawianej instytucji. Dało się zauważyć w niektórych sprawach wprost skrajne podejście sędziów do tej instytucji prawa. Część z nich zdaje się uważać, że wysłuchanie jest zasadniczo obligatoryjnym i kluczowym dowodem w sprawie dotyczącej osoby lub majątku dziecka. Inni zaś reprezentują odmienne stanowisko, odnosząc się z rezerwą do wysłuchania dziecka,

a nawet kontestując obowiązujące prawo dziecka do wysłuchania. (...) Przeprowadzone badania wskazują, że ilość wysłuchań jest niedostateczna. Z jednej strony wielu sędziów podchodzi z dużą rezerwą do wysłuchania dziecka, uważając, że bezpośredni kontakt z nim jest zastrzeżony dla psychologów, pedagogów lub nawet kuratorów sądowych. Z drugiej strony mała popularność wysłuchań dzieci przez sądy wynika przede wszystkim z faktu, że znaczna część sędziów uważa, iż tzw. wysłuchanie pośrednie zgodne jest z wymaganiami art. 216¹ oraz art. 576 § 2 k.p.c., a ponadto przepisy te nie są traktowane jako bezwzględnie obowiązujące. Powoływanie się na dobro dzieci, jako przesłankę uniemożliwiającą ich wysłuchanie, powoduje przerzucenie na biegłych psychologów lub kuratorów obowiązku zapoznania się ze zdaniem małoletnich. W tym kontekście niepokojące są praktyki niektórych sądów, które w ogóle nie stosują obowiązującego prawa. Część przesłanych akt spraw, w których nie dokonano w ogóle wysłuchania dzieci, ma o tyle znaczenie, że w sprawach tych istniała możliwość (a nawet było to wskazane) wysłuchania dziecka, lecz sąd tego nie uczynił. Wydaje się, że w niektórych sądach instytucja wysłuchania bezpośredniego po prostu „nie przyjęła się”. Co gorsze, dokonywane w niektórych sądach wysłuchania pośrednie cechuje przypadkowość, a mianowicie do takiego wysłuchania dochodzi, o ile biegli lub kurator z własnej inicjatywy podejmą działania w tym kierunku”¹⁾.

W związku z tym proponowana zmiana polega na jednoznacznym wskazaniu, że sąd jest obowiązany do wysłuchania dziecka, jeżeli jego rozwój umysłowy, stan zdrowia i stopień dojrzałości na to pozwala.

Niezależnie od powyższego w odniesieniu do miejsca wysłuchania dziecka obowiązująca regulacja określa jedynie, że wysłuchanie to odbywa się poza salą posiedzeń sądowych. Projektowana w tym zakresie zmiana przewiduje dodanie przepisu określającego, że jeżeli wysłuchanie dziecka odbywa się na terenie sądu lub poza jego siedzibą, przeprowadza się je w odpowiednio przystosowanych przyjaznych pomieszczeniach, zapewniających swobodę wypowiedzi i poczucie bezpieczeństwa dziecka. Zmiana ta ma na celu zminimalizowanie stresu spowodowanego ewentualną koniecznością wizyty dziecka w sądzie.

---

¹⁾ Marcin Cieśliński, *Praktyka sądowa wysłuchania małoletnich w postępowaniach cywilnych w kontekście idei przyjaznego wysłuchania dziecka (komunikat o wynikach badania)*, „Prawo w działaniu. Sprawy cywilne” 24/2015 s. 223, 233 i 234.

Projekt przewiduje, że przepis art. 216¹ § 3 k.p.c. będzie miał odpowiednie zastosowanie do wysłuchania prowadzonego na podstawie art. 576 § 2 k.p.c., który reguluje postępowanie sądu w sprawach dotyczących osoby lub majątku dziecka.

Zgodnie z art. 216¹ § 2 k.p.c. sąd jest obowiązany – stosownie do okoliczności, rozwoju umysłowego, stanu zdrowia i stopnia dojrzałości dziecka – uwzględnić jego zdanie i rozsądne życzenia.

Proponowana zmiana art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. zmierza do tego, aby w przypadku nieuwzględnienia zdania dziecka i jego rozsądnych życzeń, sąd w uzasadnieniu wyroku odniósł się także do tej kwestii. Rozwiązanie to ma na celu zwiększenie roli dziecka w rozpoznawanej sprawie. Zapobiega traktowaniu dziecka w sposób przedmiotowy, a także pomijaniu nadrzędnej wartości, którą jest jego dobro.

Ponadto projekt dąży także do usprawnienia postępowań sądowych powiązanych z postępowaniem o rozwód lub o separację poprzez zmianę art. 445¹ k.p.c. Jest to istotne z uwagi na prawa stron i uczestników postępowania, ale pośrednio również przekłada się na sytuację ich małoletnich dzieci. Niewątpliwie przedłużające się postępowanie tworzy sytuację niepewności, która wpływa na poziom stresu, poczucie destabilizacji i bezpieczeństwa dzieci.

W świetle obowiązujących przepisów postępowania dotyczące władzy rodzicielskiej lub kontaktów wszczęte przed wytoczeniem powództwa o rozwód lub separację ulegają zawieszeniu i oczekują na zakończenie sprawy rozwodowej. Sprawa zostaje zawieszona niejednokrotnie na okres kilku lat, a następnie w większości przypadków jest umarzana. Konieczna jest zatem koncentracja postępowań oraz materiału dowodowego przed jednym sądem i podjęcie rozstrzygnięcia w jednym postępowaniu. Ideą jest, aby w takich okolicznościach sprawami z wyżej wymienionego zakresu zajmował się jeden sąd – sąd właściwy do orzekania w sprawach o rozwód i separację. W związku z tym projektowany art. 445¹ § 2 k.p.c. przewiduje przekazywanie sprawy dotyczącej władzy rodzicielskiej lub kontaktów, w przypadku której postępowanie zostało wszczęte przed wytoczeniem powództwa o rozwód lub separację, do sądu, przed którym toczy się postępowanie w sprawie o rozwód lub separację.

Niezwykle istotny dla dobra dziecka jest czas, w jakim zapada orzeczenie rozstrzygające przy którym z rodziców dziecko pozostanie. W związku z tym projekt przewiduje także zmianę art. 579 (dodanie § 2), tak aby wyznaczyć termin – trzy miesiące od dnia wniesienia

wniosku – na wydanie przez sąd opiekuńczy orzeczenia w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej lub kontaktów z dzieckiem.

Niezależnie od powyższego projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian regulacji dotyczącej wykonywania kontaktów z dzieckiem.

Obowiązujący art. 598¹⁵ k.p.c. przewiduje możliwość zagrożenia sankcją pieniężną za naruszenie obowiązków w przedmiocie kontaktów z dzieckiem. W przypadku gdy osoba, pod której pieczę dziecko pozostaje, nie wykonuje albo niewłaściwie wykonuje obowiązki wynikające z orzeczenia albo z ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem, sąd opiekuńczy, może zagrozić jej nakazaniem zapłaty na rzecz osoby uprawnionej do kontaktu z dzieckiem oznaczonej sumy pieniężnej za każde naruszenie tego obowiązku. Analogiczna regulacja dotyczy możliwości zagrożenia sankcją pieniężną, jeżeli osoba uprawniona do kontaktu z dzieckiem albo osoba, której tego kontaktu zakazano narusza obowiązki wynikające z orzeczenia albo z ugody zawartej przed sądem lub przed mediatorem w przedmiocie kontaktów z dzieckiem.

Ponadto na podstawie art. 598¹⁶ k.p.c. jeżeli osoba, której sąd opiekuńczy zagroził nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej, nie wypełnia nadal swego obowiązku, sąd opiekuńczy nakazuje jej zapłatę należnej sumy pieniężnej, ustalając jej wysokość stosownie do liczby naruszeń.

Praktyka stosowania tych regulacji wskazuje, że egzekucja kontaktów z małoletnim jest w praktyce nieefektywna, a nakazywanie zapłaty sumy pieniężnej na rzecz rodzica uprawnionego do kontaktów jest niewłaściwie wykorzystywane. Pogłębia to antagonizmy między rodzicami (zobowiązany a uprawniony). Podnieść należy, iż nierzetelne skargi w zakresie wykonawstwa kontaktów nie muszą dotyczyć jedynie chęci odzyskania alimentów (jak zauważał Rzecznik Praw Obywatelskich) – jeśli alimenty były w ogóle płacone, czego także nie bada się w postępowaniu o wykonanie kontaktów – ale mogą dotyczyć na przykład kierowania się chęcią stosunkowo łatwego wzbogacenia własnego (przy dysproporcji majątkowej stron) lub chęcią prostego upokorzenia dawnego partnera, gdy konkretna osoba przyjmuje tzw. „karzącą postawę”. Przyjęcie takiej postawy ułatwione jest okolicznością, iż tzw. kara prywatna polega na zasądzeniu sumy pieniężnej (kary) bezpośrednio na rzecz drugiego rodzica.

Ponadto w świetle obowiązujących przepisów w przypadku naruszenia obowiązków w wyżej wymienionym zakresie, sąd wydając postanowienie o nakazie zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej bierze pod uwagę jedynie sytuację majątkową osoby dokonującej naruszeń.

W związku z powyższym projekt zmierza do usunięcia tych rozwiązań. Proponowana zmiana w art. 445³, art. 582¹ a także uchylenie art. 756² k.p.c. stanowią konsekwencje uchylenia art. 598¹⁵ i art. 598¹⁶ k.p.c. Ponadto w konsekwencji dodania nowego przepisu w art. 579 k.p.c. odpowiednio został zmodyfikowany art. 445¹ § 2 i art. 665⁵ § 2.

Projekt przewiduje także wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2022 r. poz. 217) poprzez zwiększenie zakresu szkolenia i doskonalenia zawodowego sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury prowadzonego w celu uzupełnienia ich specjalistycznej wiedzy, o zachowania polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie.

Projekt przesądza, że sprawy dotyczące władzy rodzicielskiej lub kontaktów, o których mowa w art. 445¹ § 2 k.p.c., będące w toku w chwili wejścia w życie ustawy, będą podlegały regułom dotychczasowym.

Ponadto określa, że termin trzech miesięcy na wydanie orzeczenia w sprawach o powierzenie wykonywania, ograniczenie, zawieszenie, pozbawienie i przywrócenie władzy rodzicielskiej, ustalenie, ograniczenie albo zakazanie kontaktów z dzieckiem, nie będzie dotyczył spraw, które zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia niniejszej ustawy w życie.

Jednocześnie wskazuje, że do postępowań w sprawach dotyczących wykonywania kontaktów z dzieckiem, o których mowa w art. art. 598¹⁵ i art. 598¹⁶ k.p.c, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy będą stosowane nowe przepisy.

Projekt przewiduje, że ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze i finansowe oraz wyniki konsultacji zostaną przedstawione w Ocenie Skutków Regulacji. Nadesłane w ramach konsultacji opinie i uwagi zostaną zamieszczone na senackiej stronie internetowej.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.